

Arbeidsrechtbank te Hasselt, vonnis van 19 juni 2000

Arbeidsovereenkomst - bevoegdheidsbeding – EEX-verdrag – toepasselijke versie

Contrat de travail – clause attributive de compétence – Convention de Bruxelles – version applicable

Inzake :

S.H., handelsvertegenwoordiger, eisende partij, verwerende partij op tegeneis, vertegenwoordigd door Mr. A.VAN DER VELPEN, advocaat te 3290 DIEST, Wolvenstraat 39.

tegen:

M.J.F. GmbH & C KG, vennootschap naar Duits recht, verwerende partij, eisende partij op tegeneis, vertegenwoordigd door Mr. M.MEULYZER, advocaat te 2000 ANTWERPEN, Louizastraat 32 bus 1.

VERLEENT DE RECHTBANK HET VOLGENDE VONNIS :

I. Procedureel

Gezien de stukken van het geding, gevoegd bij het rechtsplegingsdossier en nader omschreven op de inventaris, onder meer:

- het inleidend exploit van dagvaarding betekend aan verwerende partij op 1/4/1994 door het ambt van gerechtsdeurwaarder M.SMEETS, met standplaats te Sint-Truiden, in de zaak A.R. nr. 942207;
- de besluiten van verwerende partij, ontvangen ter griffie op 30/11/1994 in de zaak A.R. nr. 942207;
- het proces-verbaal van openbare terechtzitting dd. 4/12/1998, houdende de ambtshalve weglating van de zaak van de algemene rol in toepassing van artikel 730, ? 2 Ger.W.;
- de besluiten van eisende partij, ontvangen ter griffie op 2/6/1999;
- het verzoekschrift waarbij in toepassing van artikel 747 ? 2 Ger.W. door eisende partij conclusietermijnen en een pleitdatum werden gevraagd, en de daaropvolgende rechterlijke beschikking van 13/10/1999;
- de aanvullende besluiten van verwerende partij, ontvangen ter griffie op 15/12/1999; - de aanvullende besluiten van eisende partij, ontvangen ter griffie op 2/2/2000;
- de tweede aanvullende besluiten van verwerende partij, ontvangen ter griffie op 14/3/2000.

De partijen werden behoorlijk opgeroepen, waren op de zitting van 15/5/2000 vertegenwoordigd en werden er bij monde van hun raadslieden in hun middelen en verklaringen gehoord.

Het debat werd voorafgegaan door een poging tot minnelijke regeling overeenkomstig de bepalingen van artikel 734 Ger.W. doch partijen kwamen niet tot een verzoening.

Recht doende over de stukken die zich in het dossier bevinden.

www.ipr.be

www.dipr.be

II. Vordering, tegenvordering, feitelijke situering van het geschil, standpunt van partijen

II.1. Vordering

De vordering van eisende partij strekte er volgens de inleidende dagvaarding toe om verwerende partij te horen veroordelen tot de betaling aan eiser van 5.000.000 BEF, onder voorbehoud van nadere precisering en begroting "lopende het geding", ten titel van contractbreukvergoeding, vakantiegelden bij uitdiensttreding, uitwinningsvergoeding, eindejaarspremies, vergoeding voor voordelen in natura, vergoeding voor willekeurige of onrechtmatige beëindiging van de overeenkomst.

Tevens werd in de inleidende dagvaarding gevorderd om het uit te spreken vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borg en niettegenstaande elk aanbod van consignatie met bijzondere besteding.

In besluiten, ontvangen ter griffie op 2/6/1999, vorderde eiser het navolgende:

- 110.500 BEF als onvoldoende betaald loon in de periode 1/7 tot 30/11/93;
- 111.720 BEF als correctie wisselkoers voor de periode 1/1/89 tot 30/6/93;
- 3.882.766 BEF als verbrekings- en uitwinningsvergoeding (34 maanden à 114.199 BEF);
- 685.194 BEF vergoeding wegens willekeurige afdanking;
- de gerechtelijke intresten op hogervermelde bedragen;
- de gerechtskosten.

II.2. Tegenvordering

In besluiten, ontvangen ter griffie op 30/11/1994 formuleerde verwerende partij een tegenvordering, ertoe strekkende eiser (verweerder op tegeneis) te horen veroordelen tot betaling van een verbrekingsvergoeding ten belope van 350.000 BEF provisioneel.

In tweede aanvullende besluiten, ontvangen ter griffie op 14/3/2000, heeft verweerster haar tegenvordering begroot op 439.305 BEF, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 30/11/1993, de gerechtelijke rente vanaf de datum van eerste conclusie en de gerechtskosten.

II.3. Feitelijke situering van het geschil

Verwerende partij is een vennootschap naar Duits recht, met zetel en vestiging te W., Duitsland. Zij is werkzaam als ramenfabrikant.

Eisende partij kwam in dienst van verweerster als vertegenwoordiger ("Aussendienstmitarbeiter"), in het kader van een in de Duitse taal geredigeerde schriftelijke arbeidsovereenkomst dd. 28/2/1983 ("Dienstvertrag für Angestellte") (stuk 1 eisende partij). Op de door eiser bijgebrachte kopie van de arbeidsovereenkomst werd vermeld dat de overeenkomst een aanvang nam op 1/4/1982.

Verweerster van haar kant bracht een kopie bij van een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van dezelfde datum (28/2/1983), waarbij de termijn van de overeenkomst bepaald werd van 1/3/1983 tot 31/5/1983 (stuk 1 verwerende partij).

In artikel 9 van deze (standaard)overeenkomsten werd voorzien dat afspraken tussen partijen schriftelijk moesten zijn en dat veranderingen en aanvullingen van deze overeenkomst slechts rechtsgeldig waren als ze door de firma schriftelijk werden bevestigd.

In artikel 12 van deze arbeidsovereenkomst was een bevoegdheidsbeding opgenomen, waarbij de rechtbank van Wittlich als bevoegde rechtbank aangeduid werd: "12. GERICHTSSTAND ist Wittlich".

Voorts is er een summier door partijen ondertekende brief/overeenkomst dd. 1/3/1983, waarbij melding werd gemaakt van een arbeidsovereenkomst van bepaalde tijd ("ein befristetes Arbeitsverhältnis) van 1/3/1983 tot 31/5/1983. In deze overeenkomst werd voorzien dat de Duitse wetten bij eiser van toepassing zouden zijn (stuk 2 verwerende partij).

Op 26/10/1988 ondertekenden partijen een brief/overeenkomst i.v.m. een aangepaste commissieloonregeling en een wijziging van het werkgebied; eiser werd ook aangesteld voor verkopen in Nederland (stuk 3 eisende partij).

Op 4/2/1992 werd een schriftelijke overeenkomst betreffende provisiwijziging ("Provisionsänderungsvertrag") ondertekend door partijen, waarbij vanaf 1/1/1992 in een andere bezoldigingsregeling werd voorzien, in verandering van het benoemingscontract van 28/2/1983. Er werd voorzien in een commissieloon van 0,5 % voor eiser op de totale netto-omzet uit zijn buitendienst België, Nederland, Luxemburg en Frankrijk (stuk 2 eisende partij).

Op 24/2/1992 richtte verweerster een brief aan eiser met de melding dat de bezoldigingsregeling vanaf 1/1/1992 veranderd was (stuk 4 eisende partij).

Op 28/6/1993 werd, als bijlage bij de arbeidsovereenkomst van 28/2/1983, nogmaals in de wijziging van de bezoldigingsregeling voorzien, vanaf 1/1/1993. Het actieterrein van eiser werd omschreven als "Gamma België en Gamma Nederland" (stuk 5 eisende partij).

Op 9/11/1993 richtte eiser een schrijven aan verwerende partij waarbij hij protesteerde tegen het feit dat er niet meer geleverd werd aan 'de Benelux' en tegen de blokkade van (door ?) de firma Nieuwenhuis. Eiser drong aan op een correcte financiële overeenkomst (stuk 6 eisende partij).

Op datum van 1/12/1993 richtte verwerende partij een aangetekend schrijven aan eiser, stellende dat het door eiser op 30/11/1993 telefonisch uitgesproken ontslag aangenomen werd ("wir nehmen hiermit die von Ihnen -/- telefonisch ausgesprochene Kündigung für sofort an").

Deze brief werd door eiser voor ontvangst afgetekend op 6/12/1993 (stuk 3/4 verwerende partij).

www.ipr.be

www.dipr.be

Verwerende partij stuurde een bericht aan het cliëntèle, meldende dat eiser niet meer bij haar tewerkgesteld was (stuk 7 eisende partij).

Met een brief van 15/12/1993 protesteerde eiser bij verweerster tegen de gang van zaken. Eiser ontkende dat hij ontslag zou hebben genomen; volgens eiser ging het om een ontslag dat van verweerster uitging (stuk 8 eisende partij).

Verwerende partij leverde op 3/2/1994 een C4-formulier af waarbij vermeld werd dat de arbeidsovereenkomst op 30/11/1993 beëindigd werd (stuk 9 eisende partij, stuk 5 verwerende partij).

Op 1/4/1994 is eiser overgegaan tot dagvaarding van verwerende partij.

II.4. Standpunt van partijen (samengevat)

Eisende partij:

- De Belgische rechtbanken zijn bevoegd; eiser was (onder meer) in België tewerkgesteld en ook zijn loon werd volledig volgens Belgisch sociaal recht geregeld. Het Verdrag van Rome van 19/6/1980 (Wet 14/7/1987) is van toepassing; het Belgische recht moet worden toegepast. Van deze dwingende rechtsregels kan niet worden afgeweken. In de toepasselijke arbeidsovereenkomst van 1/3/1983 is geen bepaling omtrent het toepasselijke recht of de bevoegde rechtbank opgenomen; er werden sindsdien trouwens nog andere arbeidsovereenkomsten aangegaan, daterend van na de inwerkingtreding van het Verdrag van Rome, zodat de verdragsbepalingen toepassing vinden. De minimumbescherming van het Belgische recht kan trouwens niet worden genegeerd.
- Het loon van eiser werd door verweerster onrechtmatig eenzijdig verminderd en eiser vraagt thans dit achterstallig loon op.
- Het loon werd volgens een verkeerd toegepaste wisselkoers uitbetaald zodat nog een saldo verschuldigd blijft.
- Verweerster gaf het ontslag op onrechtmatige wijze, zonder schriftelijke kennisgeving, zodat zij een opzeggingsvergoeding verschuldigd is. Eiser was handelsvertegenwoordiger en heeft recht op een uitwinningsvergoeding. Opzeggingsvergoeding en uitwinningsvergoeding worden samen op 34 maanden loon, hetzij 3.882.766 BEF bepaald.
- Er is hier duidelijk sprake van een willekeurige afdanking zodat eiser gerechtigd is op een bijkomende bruto-vergoeding overeenstemmend met 6 maanden loon.

Verwerende partij:

- In de basisovereenkomst van 28/2/1983, ingaand op 1/3/1983 is op geldige wijze voorzien in de bevoegdheid van de Duitse rechtbank te Wittlich. De latere wijzigingen aan deze arbeidsovereenkomst zijn slechts addenda die de overeenkomst niet doen teniet gaan. Het bevoegdheidsbeding is aangegaan vóór de inwerkingtreding van het Verdrag van Rome zodat het rechtsgeldig is; bijgevolg is de arbeidsrechtbank van Hasselt niet bevoegd.
- De door eiser voor het eerst in besluiten van 22/5/1999 gestelde vorderingen m.b.t. onvoldoende ontvangen loon en een onjuist doorgevoerde wisselkoers zijn nieuwe vorderingen die manifest verjaard zijn.
- Het staat vast dat eiser de arbeidsrelatie verbroken heeft. Dit blijkt trouwens uit de handelwijze van eiser, die na het bewuste telefoongesprek van 30/11/1993 geen arbeidsprestaties meer verrichtte voor

verweerster. Het is derhalve eiser die een verbrekingsvergoeding dient te betalen aan verweerster, overeenstemmend met het loon van 5 maanden.

- De becijfering door eiser van het basismaandloon wordt betwist.
- Eiser bewees niet in de voorwaarden te zijn om aanspraak te kunnen maken op een uitwinningsvergoeding.

III. Beoordeling - in rechte

Verwerende partij heeft in limini litis de exceptie van onbevoegdheid ingeroepen; conform de in de initiële schriftelijke arbeidsovereenkomst van 28/2/1983 vervat liggende bevoegdheidsclausule zouden - aldus verweerster - enkel de rechtbanken van Wittlich bevoegd zijn, en zou de arbeidsrechtbank van Hasselt onbevoegd zijn.

Eiser ontkent de gelding van de bevoegdheidsclausule. Hij houdt voor dat de overeenkomst van 28/2/1983 nadien vervangen zou zijn geweest door andere arbeidsovereenkomsten waarin dergelijk bevoegdheidsbeding niet vervat lag, maar kan in deze stelling door de rechtbank niet worden bijgetreden.

Er is weliswaar enige verwarring mogelijk omtrent het feit of er op 28/2/1983 nu een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur tot stand kwam (cf. stukken 1 en 2 verwerende partij), dan wel of het ging om een arbeidsovereenkomst zonder tijdsbepaling (en dus van onbepaalde duur), maar gelet op het feit dat in de latere aanpassingen of addenda van 4/2/1992 en van 28/6/1993 nog steeds gerefereerd werd aan de eerste overeenkomst van 28/2/1983 (stuk 2 eisende partij: "-/- wird in Abänderung des Anstellungsvertrages vom 28.02.1983 nachfolgende Provisionsänderung vereinbart -/-"; stuk 5 eisende partij: "Anlage zu dem Dienstvertrag vom 28.02.1983") dient te worden aangenomen en is het duidelijk dat de arbeidsovereenkomst van 28/2/1983 de "basisovereenkomst" was die de tussen partijen bestaande arbeidsverhoudingen regelde.

Deze overeenkomst van 28/2/1993 werd, met uitzondering van de bezoldigingsregeling, nadien niet expliciet opgeheven, zodat ze in toepassing van artikel 9 (van deze overeenkomst) haar gelding bleef behouden gedurende de ononderbroken tewerkstelling van eiser bij verwerende partij. De latere wijzigingen aan de basisovereenkomst inzake bezoldigingsregeling (en werkgebied) zijn slechts als addenda van deze eerste arbeidsovereenkomst van 28/2/1983 te beschouwen.

Er kan worden vastgesteld dat de basisovereenkomst van 28/2/1983 een expliciet bevoegdheidsbeding bevatte. In artikel 12 van de overeenkomst werd voorzien dat Wittlich de bevoegde rechtbank was ("GERICHTSSTAND ist Wittlich").

Hier moet thans worden nagegaan of het in de arbeidsovereenkomst vervat liggende en gedurende het bestaan van de dienstbetrekking niet opgeheven (cf. artikel 9 arbeidsovereenkomst) bevoegdheidsbeding al dan niet tot mogelijk gevolg heeft dat de arbeidsrechtbank van Hasselt thans onbevoegd is om kennis te nemen van het geschil.

Deze problematiek inzake bevoegdheid (of van de afbakening van "rechtsmacht"; cf. DE CEUSTER, J., "Het arbeidsrechtelijk statuut van Belgen tewerkgesteld in het buitenland en van buitenlanders tewerkgesteld in België, in RIGAUX, M. (ed.), "Actuele problemen van het arbeidsrecht - 2", Antwerpen, Kluwer, 1987, nrs. 413 en 414) moet hier benaderd en onderzocht worden in het licht van de regels van het internationale privaatrecht, aangezien er hier duidelijk sprake was van een "internationale" arbeidsverhouding (de werkgever is gevestigd in Duitsland, de werknemer woont in België, en werkte in de Benelux-landen en in Frankrijk).

De verwijzing van eiser naar het verdrag van Rome van 19/6/1980 (Het "Europees Overeenkomstenverdrag" - "EVO"; Wet 14/7/1987 - B.S. van 9/10/1987) is hier bij de beoordeling van de bevoegdheidsproblematiek niet dienend.

Met de verwijzing naar het EVO appelleert eiser aan de I.P.R.-regels inzake het op de arbeidsovereenkomst toepasselijke recht, maar dergelijke bepaling van het toepasselijke recht kan eventueel pas (in tweede instantie) ter sprake komen indien vooreerst de bevoegdheid van de rechtbank is komen vast te staan (indien de rechter onbevoegd blijkt te zijn, dan dient hij zich vanzelfsprekend te onthouden van uitspraken die de grond van de zaak kunnen aanbelangen, zoals onder meer het ter zake toepasselijke recht).

Bevoegdheidsclausules vallen buiten het werkingsveld van het EVO en het EVO is dus niet van toepassing in gevallen waar, zoals in onderhavige zaak, partijen bepaald hebben welke rechter bevoegd is om kennis ten nemen van hun geschillen (vgl. Cass., 24/2/1997, R.W., 1997-98, 1438, met noot van MEEUSEN, J.; ERAUW, J., e.a., "Overzicht van rechtspraak internationaal privaatrecht en nationaliteitsrecht 1993-1998", T.P.R., 1998, nrs. 184-185, blz. 1470-1471).

De bevoegdheid moet hier dus niet verder onderzocht worden in functie van het Verdrag van Rome van 19/6/1980.

De bevoegdheid van de rechtbank moet wel onderzocht worden in functie van het Europees Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend te Brussel op 27/9/1968, goedgekeurd bij Wet van 13/1/1971 (B.S. 31/3/1971) en in werking getreden vanaf 1/2/1973, en sedertdien bij herhaling nog gewijzigd (hierna verder aangeduid als het EEX). Dit verdrag vindt luidens zijn artikel 1 toepassing in burgerlijke en handelszaken. Het arbeidsrecht, met inbegrip van geschillen inzake arbeidsovereenkomsten, moet tot deze burgerlijke zaken gerekend worden (cf. PETIT, J., "Arbeidsgerechten en sociaal procesrecht", reeks A.P.R., Gent-Leuven, Story-Scientia, 1980, nr. 488; DE CEUSTER, l.c., nr. 417).

In toepassing van artikel 17 van het EEX is, wanneer de partijen - van wie er ten minste één woonplaats heeft op het grondgebied van een Verdragsluitende Staat - een gerecht van een Verdragsluitende Staat hebben aangewezen voor de kennisneming van geschillen welke naar aanleiding van een bepaalde rechtsbetrekking zijn ontstaan of zullen ontstaan, het door de partijen aangewezen gerecht bij uitsluiting bevoegd. Deze bepaling van het EEX voorziet dus in een wilsautonomie van partijen om een rechter naar keuze aan te duiden. Partijen hebben in principe de vrijheid van forumkeuze.

www.ipr.be

www.dipr.be

Dergelijk bevoegdheidsbeding is volgens het EEX dus mogelijk en aan de rechtsgeldigheid ervan wordt geen afbreuk gedaan door het gegeven dat artikel 630, lid 1 van het Gerechtelijk Wetboek bevoegdheidsbedingen in arbeidsovereenkomsten, daterend van vóór het ontstaan van het geschil, op straffe van nietigheid verbiedt. De bevoegdheidsregeling van het intern Belgisch recht is namelijk niet van openbare orde maar van dwingend recht, en het dwingend rechtskarakter geldt niet voor overeenkomsten met een internationaal karakter (vgl. Arbrb. Antwerpen, 6/4/1984, J.T.T., 1985, 174-175). Het EEX primeert op de nationale wetgeving en de interne regels inzake territoriale bevoegdheid moeten wijken voor de E.G.-reglementering (vgl. Arbh. Antwerpen, afd. Hasselt, 6/6/1995, B. t/D. GmbH, A.R. 443/94, R.W., 1995-96, 647; Petit, o.c., nr. 492; FETTWEIS, A., "De Bevoegdheid", Standaard Uitgeverij, 1971, nr. 531, p. 290). Dit principe moet aanvaard worden, zelfs indien de vrees bestaat dat zodoende de nationale regels van imperatief recht miskend zouden kunnen worden (vgl. ERAUW, J., "Internationaal Privaat Arbeidsrecht", in de reeks "Aanwerven, tewerkstellen, ontslaan" - A.T.O., I 701 80-120).

Het tussen partijen overeengekomen bevoegdheidsbeding was naar de vorm geldig aangegaan aangezien het schriftelijk werd aangegaan (cf. artikel 17, lid 1 EEX). Het is beschouwd naar de inhoud eveneens geldig nu niet aangetoond of gebleken is dat het beding inzake aanwijzing van de bevoegde rechter slechts gemaakt zou zijn ten behoeve van één der partijen, nu het niet strijdig is met de bepalingen van artikelen 12 en 15 van het EEX, en nu het geen inbreuk uitmaakt op de exclusieve bevoegdheidsregeling voor de in artikel 16 van het EEX omschreven materies.

Er kan op worden gewezen dat in artikel 17, lid 5 van het EEX, in een uitzonderingsregel werd voorzien op de algemene regel van vrije forumkeuze (artikel 17, lid 1 EEX), voor geschillen inzake individuele arbeidsovereenkomsten. In artikel 17, lid 5 van het EEX is voorzien dat ten aanzien van dergelijke geschillen de overeenkomst tot aanwijzing van een bevoegde rechter alleen gevolg heeft indien het gesloten is na het ontstaan van het geschil of indien de werknemer er zich op beroept om andere gerechten aan te zoeken dan dat van de woonplaats van de verweerder of het in artikel 5, punt 1 bedoelde gerecht.

Deze in het voordeel van de werknemers ingevoerde beschermingsregel kan echter in het thans aanhangige geding niet worden toegepast aangezien deze bepaling slechts van kracht is geworden na het inleiden van onderhavige vordering. Daar waar de vordering ingeleid werd bij dagvaarding van 1/4/1994, werd het 5de lid van artikel 17 van het EEX slechts toegevoegd door artikel 7 van het Verdrag van 26/5/1989 m.b.t. de toetreding van Spanje en Portugal (Verdrag van San Sebastian), Verdrag dat in België pas in werking is getreden op 1/10/1997 (Wet van 10/1/1997, B.S. 8/1/1998) (cf. VAN HOUTTE, H., "San Sebastian-verdrag en Luganoverdrag in werking in België", R.W., 1997-1998, 790-791; DE GROOTE, B., "Nieuwigheden in het Belgisch internationaal procesrecht - Een toelichting bij de gevolgen van de inwerkingtreding van de verdragen van San Sebastian en Lugano voor de rechtspraak", R.W., 1998-99, 169- 182).

Er moet van worden uitgegaan dat de gewijzigde Verdragsbepalingen slechts van toepassing zijn op rechtsvorderingen ingesteld na de inwerkingtreding van het Verdrag dat de wijziging of aanpassing doorvoerde (vgl. artikel 54, lid 1 van het EEX, cf. DUINTJER TEBBENS, H.,

"Het toepassingsgebied van de verdragen van Brussel en Lugano naar onderwerp, tijd en ruimte", in VAN HOUTTE, H., en PERTEGAS SENDER, M. (eds.), "Europese IPR-verdragen", Leuven/Amersfoort, Acco, 1997, p. 31-33).

En de uitzonderingsbepaling op de inwerkingtreding voorzien in artikel 54, lid 2 van het EEX geldt enkel voor de "erkenning en tenuitvoerlegging" van beslissingen, maar niet inzake de bevoegdheid.

De inwerkingtreding van de in het voordeel van de werknemers ingevoerde wijziging van het EEX-verdrag (artikel 17, lid 5) dateert (ruimschoots) van na het instellen van huidige rechtsvordering en de gewijzigde verdragsbepaling moet hier bijgevolg bij het beoordelen van de bevoegdheid of van de geldigheid van de contractueel tussen partijen bedongen bevoegdheidsclausule buiten beschouwing worden gelaten.

Volgens de bepalingen van de hier in ogenschouw te nemen versie van het EEX, was het in de arbeidsovereenkomst voorziene en tussen partijen afgesproken bevoegdheidsbeding volkomen rechtsgeldig, en dit zowel bij het aangaan ervan als bij het inleiden van de rechtsvordering.

Ongeacht welk het toepasselijke recht is, zijn partijen, met inbegrip van eisende partij, in toepassing van het EEX gebonden door de contractueel overeengekomen forumkeuze. De naleving ervan moet, nu verweerster er op heeft aangedrongen en in die zin een exceptie van onbevoegdheid opgeworpen heeft, worden gerespecteerd. De arbeidsrechtbank van Hasselt beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering, evenmin als van de tegenvordering, en dient zich te dezen *ratione loci* onbevoegd te verklaren.

De rechtbank moet zich beperken tot een onbevoegdheidsverklaring, zonder de zaak door te verwijzen naar de vreemde rechter (vgl. Arbh. Antwerpen, afd. Hasselt, 6/6/1995, B. t/D. Gmbh, A.R. 443/94, R.W., 1995-96, 647; Arbrb. Antwerpen, 6/4/1984, J.T.T., 1985, 174). De rechtbank beschikt namelijk niet over de rechtsmacht om de vreemde rechter te binden door middel van een eventuele verwijzingsbeslissing; de verwijzingsregel van artikel 660 Ger.W. geldt niet ten aanzien van de vreemde rechter.

OM DEZE REDENEN, DE ARBEIDSRECHTBANK

De voorschriften van de wet van 15 juni 1935, op het gebruik van de talen in gerechtszaken, werden nageleefd.

Na beraadslaging, uitspraak doende op tegenspraak, Alle andere en strijdige middelen verwerpend, Verklaart zich *ratione loci* ONBEVOEGD om kennis te nemen van de vordering.

Verwijst eisende partij in de kosten van het geding en vereffent deze kosten als door partijen begroot: (...)

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van maandag negentien juni tweeduizend waar zitting hielden:

P. Ceuppens, rechter, voorzitter van de kamer, P. de Schaetzen, rechter in sociale zaken, werkgever, J. Van Hout, rechter in sociale zaken, werknemer-bediende, E. de Groot, griffier.

